

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

er tværtimod meget vigtigt, at de får de nødvendige midler og muligheder for at opfylde deres funktioner. Der er ingen tvivl om, at der i tidens løb her har været tale om bevillingsmæssige forsamlinger, som i mange tilfælde endnu langtfra er rettet op. Man kan f. eks. tænke på de mildt sagt beskedne beløb, som statens museum for kunst har til rådighed til indkøb. Også nedskæringer af de videnskabelige bibliotekers indkøbsbevillinger, som for en længere årække siden fandt sted, kan nævnes i denne sammenhæng.

Det er vigtigt for mig at understrege, for at misforståelse undgås, at kulturministeriet ikke skal være dirigerende for kulturlivets nærmere udformning, for hvad der skal ske, men det er vor opgave at støtte aktiviteter, der er affødt af klare og veldefinerede behov, og som samtidig er af en sådan karakter, at de uden støtte ikke ville kunne holde sig i gang.

Jeg tør ikke have nogen mening om, hvorvidt der ud af en fremtidig debat om kulturpolitikken og dens placering i forhold til andre samfundsopgaver vil manifestere sig en politisk vilje til at give kulturelle aktiviteter en større plads. Men jeg tør sige, at i samme omfang befolkningen interesserer sig derfor, i samme omfang vil de kulturpolitiske opgaver få en stærkere placering på statsbudgettet, og — hvad der måske er vigtigere — så vil befolkningen selv påtage sig økonomiske ofre for det, der så ville indgå som noget nødvendigt i deres samlede behov, deres samlede ønsker. Man skulle antage, at den økonomiske vækst, der på længere sigt stilles os i udsigt, skulle føre til, at begge dele skete.

Må jeg slutte med enkelte yderligere principielle bemærkninger.

Man kan vel sige, at den måde, hvorpå vi i den ældre generation forholder os til kulturinstitutionerne, traditionelt set er den modtagende. Vi ser teaterstykker, går på maleriudstillinger og museer, sidder ved TV-skærmen osv. Men jeg tror, at denne modtagende indstilling vil få sit supplement i en stigende udfoldelsestrang, en trang til selv at skabe.

Jeg så forleden i TV en udsendelse om

nogle skoleelever, der netop gav udtryk for deres interesse for dramatisering, for formning, for musikudøvelse osv.; de ville selv skabe. Vi må da stille os selv det spørgsmål om mulighederne for denne udfoldelsestrang er gode nok, og svaret må blive, at det er de ikke. Mange steder er mulighederne yderst slette. F. eks. er der — det erkendes i stigende grad — næsten ingen legepladser, hvor børn kan tumle sig og selv vælge de opgaver, de vil beskæftige sig med. Vi er mere interesseret i parkeringspladser end i at skaffe pladser for børnene.

Også de unge mangler i meget høj grad plads, hvor de kan være sig selv. En af de opgaver, jeg i nær fremtid vil vende tilbage til, er netop spørgsmålet om at skaffe steder, hvor unge kan få lejlighed til at dyrke deres interesser, deres lyst til selv at udtrykke sig, skabe. Jeg tror i øvrigt, det i stigende grad vil vise sig at være et problem, der vil berøre også den ældre generation.

Vi må se det som vor opgave at skabe mulighed for, at mennesker i alle aldre kan komme i forbindelse med opgaver, der engagerer dem, optager dem, fylder deres tilværelse, modner dem, udvikler dem. Det har ikke noget at gøre med at tilrettelægge livsmønsteret, gribe ind deri, men det har noget at gøre med at hjælpe til med at skaffe valgmuligheder.

Udvikling er i det hele taget et nøgleord. Vi udvikles på forskellig måde. Et forsøg på at begrænse kulturdiskussionen til en diskussion om visse sider, visse udviklingsveje, må ikke lykkes. Det er ikke blot et spørgsmål om at fremme kunstnerisk aktivitet, skønt det er et vigtigt spørgsmål, men det er et spørgsmål om at fremme andre veje og midler.

Det danske samfund er en del — og kun en lille del — af store kultur- og samfundsmønstre, og tidens strømninger kommer for en meget stor del til os udefra. Vi har tidligere i vor historie formået at opfange bevægelser i tiden i vor kulturkreds og give dem en form, der svarede til vort syn på samfundet og den enkelte. Forhåbentlig vil det lykkes for os at møde det moderne tekniske samfunds udfordring med vilje til at bevare det bedste i vore folkelige traditioner, men også med vilje til at åbne os over for nye løsninger.